

СЛУЧАЯТ С АРХИЕПИСКОПА

Първа глава

Нощта бе топла и благоуханна, но наситена с толкова силен аромат, колкото често може да е само лятна нощ в Рим.

Потъналият в мрак вътрешен двор на

Латеранския дворец бе изпълнен със сладко-горчивия мирис на билки, които растяха в добре поддържаните лехи.

Сладникавият тежък аромат на босилека и острата миризма на розмарина се надигаха почти всевластно в задушливия въздух. Младият офицер на кустодиите на двореца вдигна ръка, за да избърше потта,

вълнената наметка, висеща свободно от раменете му, защото температурата щеше рязко да падне на зазоряване.

Единствената камбана на разположената наблизо базилика „Свети Йоан” отмери полунощ, часа на католическата молитва.

Когато камбаната заби, младият воин прилежно замърмори ритуалната молитва: „*Angelus Domini nuntiavit Mariae...*”

(„Божите ангели възвестиха на Мария...”).

Той изрече молитвата механично, без да вниква в смисъла на изреченията. Може би чу шума точно защото мисълта му не бе съсредоточена върху молитвата.

намръщи и завъртя глава на една страна,
за да разбере откъде идва шумът.

Сигурен бе, че е чул тежки стъпки сред
тъмните сенки в отдалечения край на
двора.

- Кой е там? - извика.

Не последва отговор.

Стражът извади късия си меч от кожената
ножница - гладиуса с широко острие, с
който известните римски легиони някога
са налагали волята си над народите по
света. Намръщи се на тази своя мисъл.

Сега този къс меч бранеше безопасността
на двореца на епископа на Рим, Светия

- Кой е там? Покажи се! - сурово извиси
глас войникът.

Пак нямаше отговор, но... да, стражът дочу
шумолене, вече забързани стъпки. Някой
се отдалечаваше от закътания вътрешен
двор към потъналите в мрак странични
алеи. Пазачът тихо изруга заради
тъмнината в двора, но бързо пое по
каменната настилка и стигна до началото
на алеята. В сумрака забеляза фигура с
приведени рамене да се движи бързо по
алеята.

- Спри! - възможно най-строго извика
младият офицер.

Кустодият заряза достолепието на чина си и също хукна по уличката. Макар да бе млад и пъргав, другият явно бе по-подвижен от него и когато стражът стигна до края на алеята, от преследвания нямаше и следа. Алеята водеше до друг, по-голям вътрешен двор. За разлика от по-малкия двор, от който идваше пазачът, този бе добре осветен от няколко факли.

Причината за това бе проста - край този двор бяха спалните на администраторите на папския дворец, а от малкия двор се влизаше само в спалните на гостите. Младият войник се закова на място и с

повикаше на помощ, щеше да предупреди преследвания. Стисна устни и продължи да оглежда с присвити очи. Само че не видя никого. Тръгна да прекосява двора, за да попита другите стражи дали са видели някой да излиза от алеята, но дочу лек шум вляво.

Рязко се завъртя и се взря в мрака.

Пред една от вратите към двора стоеше тъмен силует.

- Кой си ти? - рязко попита стражът.

Човекът застина, направи няколко крачки напред, но не отговори.

- Излез напред и кажи името си! - викна

Учуден от отговора, младият мъж отвърна:

- Аз съм тесерарий Лициний от дворцовите стражите. А сега се представи!

Лициний не успя да скрие гордостта си, защото бе повишен неотдавна. В древната императорска армия този пост е заемал офицерът, получил от своя командващ пропускателна, *тесера*, на който е написана паролата за деня. Сред кустодиите на Латеранския дворец това бе офицерски чин.

- Аз съм брат Ийн Дин - отговори мъжът с фъфлещ чуждестранен акцент. Той пристъпи крачка напред и треперливият

проблеми с дишането или малко преди това е тичал.

Лициний огледа мъжа подозрително и му даде знак да направи още крачка напред, за да може факлата да го освети изцяло.

Монахът имаше кръгло като месечина лице и беше с тонзура на ирландски монах, поради което предната на част на главата му бе обръсната от линията, свързваща двете му уши, а косата му отзад бе дълга.

- Брат Ийн Дин ли? - опита се да повтори правилно стражът казаното от монаха име.

В отговор мъжът любезно се усмихна.

- Работа тук, тесерарий - обясни и посочи сградата зад гърба си.

- Преди малко беше ли в малкия вътрешен двор ей-там? - попита Лициний и посочи с късия си меч към тъмната алея.

- Че защо да ходя там? - примигна наглед изненадано кръглоликият монах.

Лициний въздъхна раздразнено:

- Тъкмо проследих един човек по тази алея. Значи казваш, че не си ти?

Монахът оживено заклати глава:

- Седях зад бюрото си и тъкмо напускам кабинета си. Излязох на двора и още щом прекрачих прага, се натъкнах на теб.

Монахът отново категорично поклати глава:

- Никой, преди да ми наредиш да се представя.

- В такъв случай прости ми, братко, и върви по делата си.

Пълничкият монах поспря само за миг, колкото да кимне признателно, след това забързано прекоси двора, а кожените подметки на сандалите му шляпаха, докато той преминаваше през сводестия изход към улиците на града.

Един от стражите на главния вход, декурион, се бе приближил, за да провери

- Някой се спотайваше в малкия вътрешен двор ей-там, Марк. Разкрих го и го проследих дотук, обаче явно ми се е изплъзнал.

Декурионът Марк тихо се засмя.

- Защо ти е да преследваш когото и да било, Лициний? Какво нередно има някой да бъде в малкия вътрешен двор по това време?

Лициний изглежда кисело другаря си, ядосан на целия свят и особено на задълженията си като страж тази нощ.

- Не знаеш ли? Там се намира домус хопитале, сградата за гости. А Негово

саксонците имат врагове в Рим.

Заповядаха ми да разпитвам всеки с подозрително поведение в района на спалните.

Другият страж изсумтя пренебрежително:

- Мислех, че саксонците все още са варвари. - Замълча и после кимна в посоката, накъдето изчезна монахът. - Кого разпитваше, ако не е била собствената ти подозрителна природа?

- Някакъв ирландски монах. Брат Иин Дина, така се представи. Тъкмо излизаше от кабинета си и го взех за човека, когото преследвах. Оказа се, че не е виждал